

Sydämeni sanoo,
että tämä on ikuista.

Sydämetön
ELSIE
SILVER

TAMMI

ELSIE SILVER:

CHESTNUT SPRINGS -SARJA:
Täydellinen (2022, suom. 2025)
Sydämetön (2022, suom. 2025)

ELSIE SILVER

Sydämetön

Suomentanut
Hanna Arvonen

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Heartless* ilmestyi 2022.

Copyright © 2022. HEARTLESS by Elsie Silver

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7066-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Uskomattomille naisille, jotka ovat olleet suurimpia tukijoitani. Ja kaikille niille naisille, jotka auttavat muita naisia kukoistamaan sen sijaan, että kampfittaisivat heitä. Yhdessä olemme enemmän.

Joskus hyvät asiat luhistuvat,
jotta voi syntyä parempia asioita.

– MARILYN MONROE

1

Cade

Lucy Reid vilkuilee minua ripsiensä alta. Hänen katseensa on *hiukan* liian ihaileva minun makuuni.

"No, rakastan taidetta ja käsitöitä. Vapaa-aikana harrastan paljon skräppäystä. Neulon. Lukesta olisi varmasti kiva opetella neulomaan, vai mitä, Cade?"

Olen purskahtaa nauruun, kun hän suorastaan kehrää nimeni. Sitä paitsi on vaikea uskoa, että kukaan saisi Luken istumaan paikoillaan sen aikaa, että tämä onnistuisi luomaan jotain kahdella terävällä puikolla.

Nyt Lucy hymyilee pikkuveljeni morsiamelle Summerille ja lisää: "Kyllähän kaikille tekee hyvää harrastaa jotain naisellistakin."

Kuulen huoneen nurkassa istuvan isäni, Harveyn, hörähtävän naurusta. Lapsenvahdin palkkaamisesta on tullut koko perheen projekti.

Ja täysi painajainen.

Summer mutristaa huuliaan ja hymyilee teennäisesti. "Joo, totta kai." Melkein tyrskähdän. Summerin käsitys naisellisesta harrastuksesta on kyykätä salilla isoilla painoilla ja

kiduttaa aikamiehiä ”perskohtaisen valmennuksen” nimissä. Hän valehtelee korvat heiluen, mutta ehkä hän on vielä kau-pungissa niin uusi tulokas, ettei Lucy tunne häntä.

Tai ehkä Lucy vain piruilee tulevalle kälylleni.

”No niin.” Nousen seisomaan. ”Kiitos, palaamme asiaan.”

Lucy näyttää hiukan häkeltyneeltä, kun vaihdan keskustelun suuntaa niin nopeasti, mutta olen jo kuullut ja nähnyt kaiken tarpeellisen.

Eikä hienotunteisuus ole vahvuuteni. Mieluummin repäisen laastarin kerralla irti.

Käännyin kannoillani, painan leuan rintaan ja poistun ennen kuin on liian ilmiselvää, että huomasin Lucyn ojentaman käden mutta en vain halunnut puristaa sitä. Mars-sin keittiöön, nojaan puiseen työtasoon ja annan katseeni kulkeutua aukeille maille. Ja Kalliovuorten huipuille, jotka tavoittelevat taivasta.

Edessäni avautuva villi ja rosoinen maisema pursuilee värejä näin alkukesästä – ruoho on hiukan liian vihreää, taivas hiukan liian sininen, aurinko niin kirkas, että haalistaa kaiken ja saa silmät siristymään.

Kaadan kahvipapuja myllyyn uutta pannullista varten ja painan kannen kiinni täyttääkseni talon metelillä. Yritän olla ajattelematta, mitä teen lapseni kanssa seuraavat pari kuukautta, koska alkaisin vain syyttää itseäni. Koska minusta tuntuu, että minun pitäisi tehdä enemmän. Olla enemmän läsnä.

Eikä sen miettiminen ole järin rakentavaa.

Kahvimyllyn pörinässä on sekin hyvä puoli, että se hukuttaa alleen kohteliaat muodollisuudet, joita isä ja Summer vaihtavat etuovella Lucyn kanssa.

He saavat hoitaa ne, koska tämä ei ole minun kotini. Lapsen-vahtihaastattelut pidetään karjatilan päärakennuksessa, jossa

isäni asuu, koska en halua päästää ihan ketä tahansa kotiini. Etenkään ketään, joka katsoo minua kuin lastenhoitajan pesti olisi valmis reitti johonkin outoon, omassa päässä kehiteltyyn onnellisen perheen fantasiaan kanssani.

Harvey puolestaan voisi vaikka heti ryhtyä pyörittämään täällä majataloa, ja hänestä olisi yksinomaan mahtavaa passata porukkaa. Siitä lähtien, kun hän loukkasi itsensä ja luovutti tilan minun hoitooni, hän on pyörinyt aamusta iltaan ympäriinsä hyvinkin sosiaalisena.

Katson, miten kahvinporot satavat kahvinkeittimen valkoiselle suodatinpaperille, ja käännyn sitten täyttämään pannun hanasta.

”Eikö ole hiukan myöhäistä juoda kahvia?” Harvey harpoo keittiöön Summer kannoillaan.

Tietäisivätpä vaan, kuinka paljon kahvia olen tänään juonut. Melkein tärisen kofeiinihorkasta. ”Lataan vain keittimen sinulle valmiiksi huomisaamua varten.”

Summer tuhahtaa ja isä pyörittelee päätään. Molemmat tietävät minun puhuvan paskaa.

”Et kohdellut häntä kovin kiltisti, Cade”, on isän seuraava kommentti. Ja nyt on minun vuoroni näyttää hapanta naamaa. ”Itse asiassa olet ollut koko tämän prosessin ajan aika hankala.”

Panen kädet puuskaan ja nojaan työpöytäni. ”En ole kiltti ihminen. Ja olen ilomielin *hankala*, kun kyse on lapseni turvallisuudesta.” Olen näkevinäni, että isän huulet nytkähtävät, kun hän istuu pöytäni ja nostaa saappaan verhoaman jalan toisen polven päälle. Summer vain nojaa ovenkarmiin ja tuijottaa minua. Joskus hän tekee niin, ja se on pelottavaa.

Hän on fiksu. Hän huomaa kaiken. Melkein kuulen rattaiden pyörivän hänen päässään, mutta hän ei ole kovin puhelias, joten en ikinä oikein tiedä, mitä hän ajattelee.

Pidän hänestä ja olen iloinen, että pikkuveljeni ymmärsi rengastaa hänet.

”Olet sinä kiltti”, Summer sanoo mietteläästi. ”Omalla tavallasi.”

Puren tiukasti huultani, koska en halua heidän huomaavan, että minua naurattaa.

Summer huokaisee. ”Se oli sitten siinä. Karsin ennen haastatteluja tarkkaan pois kaikki hakijat, jotka eivät näyttäneet olevan erityisen kiinnostuneita Lukesta vaan lähinnä... sinusta.”

”Ja voi pojat, että heitä oli monta”, isä sanoo ja läimäyttää pöytää. ”Kuka olisi arvannut, että naiset ilmoittautuisivat vapaaehtoisesti katselemaan mulkoiluasi ja kiukutteluasi? Ei palkka sentään ihan *niin* hyvä ole.”

Mulkaisen isääni synkästi ennen kuin katson taas Summeria. ”Et karsinut riittävän perusteellisesti. Haluan jonkun, joka ei ole vähääkään kiinnostunut minusta. En halua mitään ihmissuhdesotkuja. Miten olisi vaikka joku, joka on onnellisesti naimisissa?”

”Onnellisesti naimisissa olevat naiset eivät halua asua koko kesää sinun talossasi.”

Murahdan. ”Entä joku jostain kauempaa? Joku, joka ei tunne perhettämme. Eikä tiedä kaikkea paskaa minusta. Sellainen, joka ei ole ollut sängyssä jonkun veljeni kanssa.” Nyrpistan nenääni. ”Tai isäni.”

Harvey ähkäisee, melkein nauraa. ”Olen ollut sinkku jo vuosikymmeniä, poika. Keskity sinä vain omiin asioihisi.”

Summerin posket alkavat punoittaa, mutta huomaan hymyn karehtivan hänen huulillaan, kun hän kääntyy katsomaan ulos ikkunasta.

”Minäkin voisin hoitaa Lukea”, Harvey lisää. Taas kerran. ”Ei.”

”Miksei? Hän on pojanpoikani.”

”Nimenomaan, ja sellaisena teidän suhteenne pitäisi pysyäkin. Olet auttanut jo ihan tarpeeksi. Selkäsi ja polvesi ovat romuna. Sinun pitää saada levätä. Totta kai voit pitää hänen kanssaan hauskaa aina kun haluat, mutta en halua, että uuvutat itsesi pitkillä päivillä, aikaisilla aamuilla ja mahdollisesti myöhäisillä illoilla. Se ei olisi reilua, enkä suostu käyttämään sinua sillä tavalla hyväksi. Sen pituinen se.”

Sitten käännyin taas katsomaan tulevaa kälyäni. ”Etkö sinä voisi katsoa Luken perään, Summer? Olisit täydellinen. Luke rakastaa sinua. Sinä et pidä minusta. Asut jo valmiiksi tilalla.”

Näen Summerin ilmeen kiristyvän. Hän alkaa kyllästyä aneluuni, mutta en halua jättää poikaani ihan kenen tahansa hoiviin. Lukessa on tekemistä. Paljon. Enkä pysty hoitamaan kaikkia tilan töitä tänä kesänä, ellei joku ole täällä huolehtimassa Lukesta. Joku, jonka luotan pitävän hänet turvassa.

”Olen myös tuore yrittäjä, ja juuri kesäkuukaudet ovat minulle kiireisimpiä”, Summer sanoo. ”Eli ei käy. Lakkaa pyytämästä. Minusta tuntuu pahalta puolestasi, koska rakastan sinua ja Lukea, mutta me alamme kyllästyä haastattelemaan ihmisiä, jotka eivät kuitenkaan kelpaa sinulle.”

”Okei, hyvä on”, minä murahdan. ”Kyllä minulle kelpaisi sellainenkin, joka on samanlainen kuin sinä.”

Summer kallistaa mielteliäästi päätään. ”Taisin keksiä ratkaisun.” Hän naputtaa sormella huuliaan, ja Harvey katsoo häntä kysyvästi.

Isä näyttää niin perhanean toiveikkaalta. Jos minäkin olen kyllästynyt tähän loputtomaan saagaan, jossa etsitään Lukelle hoitajaa kesäksi, Harvey on varmasti lopen uupunut.

Kurtistan kulmiani. ”Ketä ajattelet?”

”Et tunne häntä.”

”Onko hänellä kokemusta?”

Summer tuijottaa minua arvoituksellisesti suurilla, tummilla silmillään. ”Joo, hänellä on paljon kokemusta riehakkaista pojista.”

”Rakastuuko hän minuun?”

Summer tuhahtaa kaikkea muuta kuin naisellisesti. ”Ei.”

Hän kuulostaa niin varmalta, että minun pitäisi ehkä loukkaantua, mutta en piittaa siitä. Oikaisen selkäni. ”Täydellistä. Pyydä hänet käymään”, sanon marssiessani takaovesta kohti omaa kotiani ja pakoon härdelliä, jonka hoitajan etsiminen viisivuotiaalle pojalle on aiheuttanut.

Tarvitsen Lukelle hoitajan, jotta voin tehdä töitä. Mutkattoman ammattilaisen.

Pesti kestää vain kaksi kuukautta. Ei pitäisi olla kovin vaikea rasti.

*

Laskeskelen mielessäni, milloin olen viimeksi harrastanut seksiä.

Tai ainakin yritän.

Onko siitä kaksi vuotta? Vai kolme? Oliko se silloin kerran tammikuussa, kun olin yötä isolla kirkolla? Mikä sen tytön nimi olikaan?

Nainen edessäni liikahtaa, lantio keinahtaa sivulle, täyteäinen peppu täyttää tiukat farkut tavalla, joka pitäisi kieltää lailla. Pakaran alapuolelle muodostuva taite on melkein yhtä viekoitteleva kuin kuparinpunaiset hiukset, jotka heilahtavat hoikalla selällä.

Hän saa ajatukseni harhailemaan. Tiukka paita, joka on työnnetty tiukkoihin farkkuihin. Jokainen kurvi esillä.

Menen laskuissa sekaisin. Toisaalta juuri tuo nainen on syy siihen, että aloin ylipäätään laskeskella.

Lopputulokset on joka tapauksessa se, etten edes muista, milloin viimeksi harrastin seksiä. Niin kauan siitä on. En saa kuitenkaan unohtaa, miksi en ole antanut itselleni lupaa edes ajatella vastakkaisen sukupuolen edustajia.

Minulla on lapsi, jota kasvatan yksin. Karjatila, jota pyörittän yksin. Miljoona velvollisuutta. Liian vähän aikaa. Liian vähän unta.

Minulla ei ole pitkään aikaan ollut aikaa itselleni. En vain ole tajunnut, miten pitkään.

”Mitä neidille saisi olla?”

Edessäni seisovan naisen helisevä nauru kuulostaa samalta kuin takaterassin tuulikellot, kun tuuli tanssittaa niitä – se on melodista ja kepeää.

Mikä nauru.

Tuon naurun tunnistaisin taatusti, joten en ole koskaan tavannut tätä naista. Muistaisin sen varmasti, koska tunnen kaikki Chestnut Springsin asukkaat.

”Vai oikein neiti?” nainen sanoo, ja voisin vaikka vanhoa, että kuulen hänen hymyilevän. Mietin, ovatko hänen huulensa samaa sarjaa kropsan kanssa.

Ellen, joka pyörittää kaupungissa pientä Le Pamplemousse-nimistä gourmetkahvilaa, hymyilee naiselle. ”No, miksi haluaisit minun sanovan sinua? Yleensä tunnistan kaikki, jotka tämän kahvilan ovesta sisään astuvat, mutta sinua en tunne.”

Ah, en siis ole ainoa. Kumarrun hiukan eteenpäin toivoen kuulevani naisen nimen, mutta juuri silloin eräs työntekijä päättää ryhtyä jauhamaan kahvipapuja, mikä saa minut kiristelemään hampaitani.

En tiedä, miksi nimen kuuleminen tuntui niin tärkeältä. Se vain tuntui. Olen pikkukaupungin poika, ja saan olla utelias. Ei tämä sen kummempaa ole.

Kun jauhaminen loppuu, Ellenin ryppyiset kasvat loistavat. ”Miten viehättävä nimi.”

”Kiitos”, nainen edessäni vastaa ja lisää sitten: ”Miksi tämän paikan nimi on Greippi?”

Ellen naurahtaa huvittuneena ja virnistää tiskin takaa. ”Sanoin miehelleni, että haluaisin antaa kahvilalle hienolta kuulostavan nimen. Mieluiten ranskankielisen. Hän sanoi, että ainoa sana, jonka hän tietää ranskaksi, on *le pamplemousse*. Se tuntui riittävän hyvältä, ja nyt se on meidän pieni sisäpiirin vitsimme.” Hänen silmänsä tuikkivat hänen mainitessaan miehensä, ja minä tunnen rinnassani pienen kateuden vihlaisun.

Ja sitä seuraa ärtymyksen pisto.

Ainoa syy, miksen ole valittanut heidän hitonmoisen pitkällisestä jutustelustaan, on se, että minun on pakko keskittyä hillitsemään tämän naisen naurun aiheuttamaa julkista stondista. Normaalisti olisin vittuuntunut siitä, että kahvin ostaminen kestää näin kauan. Lupasin isälle hakea Luken hänen luotaan – vilkaisen kelloa – suunnilleen tasan nyt. Minun pitää päästä takaisin kotiin, jotta voin tavata Summerin ja sen henkilön, josta toivottavasti tulee Luken uusi lastenhoitaja.

Mutta ajatukseni harhailevat pahemmin kuin vuosiin, joten ehkä minun pitäisi vain nauttia hetkestä. Ehkä on ihan okei, että annan itselleni luvan tuntea jotain.

”Keskikokoinen kahvi, ekstrakuumana, ei vaahtoa, puoli-make...” Muljautan salavihkaa silmiäni samalla, kun nykäisen mustan hatun lierin alas. Tietenkin kuumakroppaisella muukalaisella on pakko olla ärsyttävän pitkä ja hankala juomatilaus.

”Se tekee kolme dollaria ja seitsemänkymmentäviisi senttiä”, Ellen lukee kassakoneen kosketusnäytöltä, ja kassan

edessä seisova nainen alkaa kaivella lompakkoaan ylisuuresta käsilaukustaan.

”Voi paska”, hän mutisee, ja sivusilmällä huomaa, että hänen laukustaan putoaa jotain kiiltävälle betonilattialle hänen sandaalien verhoamien jalkojensa juureen.

Sen enempää miettimättä kyykistyn ja nostan mustan kangasmytyn lattialta. Näen hänen jalkojensa kääntyvän ja nousen taas seisomaan.

”Olkaapa hyvä”, sanon ääni käheänä, sillä äkkiä minua hermostuttaa. Vieraiden naisten kanssa jutusteleminen ei kuulu vahvuuksiini.

Mutta mulkoilu? Siinä olen ammattilaistasoa.

”Voi hyvänen aika”, nainen sanoo.

Nyt näen paremmin hänen kasvonsa. Jalkani juurtuvat paikoilleen ja keuhkot lakkaavat toimimasta. Hänen naurunsa ei ole mitään kasvoihin verrattuna. Kissamaiset silmät, kaarevat kulmat ja maidonvalkoinen iho.

Hän on aivan helvetin upea.

Ja hänen poskensa helottavat tulipunaisina.

”Voi ei, anteeksi”, hän henkäisee ja painaa käden ruusunpunaisille huulilleen.

”Ei mitään”, minä sanon, mutta minusta tuntuu edelleen kuin olisin hidastetussa filmissä. Minun on vaikea pysyä mukana vauhdissa, koska en pysty kuin tuijottamaan hänen kasvojaan.

Ja *voi paska*.

Hänen tissejään.

Olen virallisesti irstas vanha ukko. Lasken hitaasti katseeni käteeni, jonka sormien välistä tursuaa pehmeää kangasta.

Nainen voihtaisee, kun avaan kämmeni. Hitaasti mutta varmasti tajuan, miksi hän on niin kauhuissaan, vaikka olin herrasmies ja poimin lattialta hänen...

Pikkupöksynsä.

Tuijotan mustaa kangaspalaa, ja kaikki ympärillämme ikään kuin sumenee. Katson suoraan naisen suuriin, vihreisiin silmiin. Ne ovat kuin mosaiikkia, jossa vaihtelevat lukemattomat vihreän sävyt.

En ole mikään hymypoika, mutta nyt suupieleni alkavat nykiä. "Öh... pudotitte pöksynne, neiti."

Naiselta pääsee tukahtunut hihitys, kun hänen katseensa liukuu käteeni ja takaisin silmiin. "Vau. Melko kiusallista. Olen tosi..."

"Kahvisi on valmis!" Ellen huikkaa.

Punapää kääntää päätään helpottuneena keskeytyksestä. "Kiitos!" hän vastaa hiukan liian hilpeästi ennen kuin läimäyttää viiden dollarin setelin tiskille ja nappaa pahvimukin käteensä. Vilkuilematta enää ympärilleen hän kiiruh-taa suoraan ovelle. Aivan kuin haluaisi päästä mahdollisimman nopeasti pakoon. "Pidä loput! Nähdään taas!"

Voisin vaikka vanhoa, että kuulen hänen hihittävän hiljaa itsekseen, kun hän pyyhältää ohitseni katsettani vältellen ja mutisee jotain sen suuntaista, että tässäpä hauska tarina joskus lapsille kerrottavaksi.

Mietin hajamielisesti, millaisia tarinoita tämä nainen oikein aikoo kertoa tuleville lapsilleen, ennen kuin huudan hänen peräänsä. "Unohditte..." Vaikenen, koska kieltäydyn huutamasta sitä kahvilassa keskellä ihmisiä, jotka joudun kohtaamaan päivittäin.

Hän kääntyy, nojaa hetken oveen ja katsoo minua naurua pidätellen. "Löytjäjä saa pitää", hän toteaa lopulta ja kohauttaa hartioitaan.

Hän nauraa, ja hänen naurunsa on täyteläinen ja lämmin, ja hän näyttää erinomaisen huvittuneelta astuessaan aurinkoiselle kadulle hiukset tulena leiskuen ja lantio keinuen kuin kaupungin omistajalla.

Olen sanaton.

Ja kun vilkaisen taas kättäni, tajuan hänen olevan jo poissa.
Minulla ei ole aavistustakaan, mikä hänen nimensä on, ja itse
seison edelleen tässä...

Hänen pikkupöksyjään pidellen.

2

Willa

”**K**uka se mies oli?” Summer kuulostaa tukahtuneelta.

”Ei aavistustakaan.” Mietin mustia pikkareitani, jotka tipahtivat kahvilan lattialle, ja sitä miten nolostuminen vaihtui hitaasti hysteeriseksi nauruksi.

Vain minulle voi käydä niin.

Paras ystäväni, joka istuu verannan keinussa, henkäisee tyrmistyneenä. ”Etkö ottanut niitä takaisin?”

Virnistän ja hörppään olutta pullosta. ”En. Hän näytti niin... En tiedä. Typertyneeltä? Ei paheksuvalta, mutta ei mitenkään pervoltakaan. Se oli oikeastaan aika söpöä. Vähän niin kuin olisin vapauttanut kotitontun orjuudesta tai jotain.”

”Muistuttiko hän Dobbya?”

Voihkaisen ja kohottelen vihjailevasti kulmiani. ”Jos Dobby on hottis.”

”Willa, tuo on ällöttävää.” Hän hengähtää syvään. ”Ole kiltti ja sano, että ne olivat ainakin puhtaat.”

”Tietty. Ne olivat varapöksyni. Kuten tiedät, en käytä mielelläni pikkuhousuja, mutta aina silloin tällöin niille tulee kuitenkin tarvetta.”

Summerin silmät siristivät. ”Minä tunnen tarvetta käyttää pikkareita ihan päivittäin.”

”Eli tykkäät siitä, että sinulla on epämukava olo? Kiitos, mutta ei kiitos. Rintaliivit ja pikkuhousut ovat yliarvostetuja. Lisäksi voin nyt maata öisin valveilla ja mieltä, mitä joku kahvilajonotyyppi tekee niillä.”

Summer vain nauraa. ”Hän heitti ne luultavasti pois niin kuin kuka tahansa täysijärkinen tekisi.” Hän on nykyään niin onnellinen. Hän on jättänyt hankalan perheensä ja suorituskeskeisen kaupunkilaiselämän taakseen tavattuun härkäratsastajan, jonka kanssa hän ratsasti auringonlaskuun. Paras ystäväni. Pelkkää hymyä ja kesakoita. Hän on käpertynyt keinuun kauniin mittatilausmaalais-talon verannalla, jolta avautuu näkymä kohti Kalliovuoria.

Tämä elämä sopii hänelle kuin nenä päähän.

Kettuilen hänelle mielelläni siitä, että hän asuu ”hevonperseessä”, mutta suoraan sanoen Chestnut Springsin laitamalla on henkeäsalpaavan kaunista. Preeria on melkein epätodellisen tasainen, ja tummat, rosoiset vuoret kohoavat horisontissa kuin lähestyvä tsunami.

Kaupungissa näkee kyllä vuoret, mutta ei tällä tavalla. Ei niin kuin voisi vain ojentaa kätensä ja koskettaa niitä.

”No, mitä aiot tehdä seuraavat kuukaudet?”

Huokaisen. Minulla ei ole aavistustakaan, mutta en myöskään halua Summerin olevan huolissaan minun vuokseni. Se on tavallaan hänen juttunsa. Hän on tosi huolissaan ja yrittää sitten saada asiansi kuntoon, vaikka itse ajelehtisin mieluummin vain virran mukana.

”Ehkä tulen vähäksi aikaa asumaan sinun ja Rhettin luo”, ehdotan muina naisina ja katson ympärilleni. ”Talo on ihana nyt, kun se on valmis. Ei kai se sinua haittaisi?”

Karski cowboy, joka tarvitsee lapsenvahdin. Villi kaupunkilaistyttö, joka tarvitsee suunnan elämälleen. Pitkä, kuuma kesä saman katon alla.

Cade Eaton pyörittää perheen farmia. Hän on kova-
luonteinen ja äreänpuoleinen, ja sen saa huomata
myös Willa, joka palkataan kesäksi huolehtimaan
Caden viisivuotiaasta pojasta.

Cade on saanut rakkaudessa siipeensä eikä haluaisi
päästää lähelleen ketään, varsinkaan vähän päälle pari-
kymppistä lapsenvahtia. Uskomattoman seksikästä
lapsenvahtia, jolla on ihana nauru. Willa taas huomaa
yllätyksekseen viihtyvänsä ranchilla... mutta mah-
taako olla ihan okei unohtua tuijottelemaan uskomat-
toman komeaa työnantajaansa? Ja onko Cade todella
niin sydämetön kuin uskoo olevansa?

Chestnut Springs -sarjan toinen osa *Sydämetön* on
kihelmäivä tarina jurosta sinkkuisästä ja yllätys-
rakkaudesta – höystettynä tujauksella nykyajan Villin
lännen tunnelmaa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7066-1